

ה אם אפשר לקנות מדינה שלמה? בפרשת ווטרגייט הישראלית הוכיח שרהאוצר פנחס ספיר, כי כן. כל מה שצריך זה לשחק מיספר אנשי מפתח — והמדינה כולה שלך. והשאלה המרתקת היא רק — כיצד ביצע זאת?

על שתי העובדות המרכזיות, בפרשת ווטרגייט הישראלית, אין כיום עוררין: ● האחת: שרהאוצר קרן עקף את תקציב המדינה, ובנה לעצמו קרן פרטית אדירה בת מיליארדים, שלט בה ללא כל פיקוח אמיתי, קנה באמצעות הכספים שחילק מתוכה את כניעתם ושיתוף-פעולתם של כל הגופים הציבוריים שקיבלו את הכספים הללו.

חנופה
במקום כסף

ב דר עצמו, והשירות שהוא מעניק לספיר, מהווה בעייה מורכבת יותר. בדר אינו איש-עסקים, והוא רוצה רק כבוד, לא כסף. במפלגתו הוא שבע-מרוץ רים, וכאשר משהו פונה אליו בתואר אדון בדר, מביע לו הערכה — הוא נמס כחמאה.

ספיר גילה זאת כמובן, יודע כי כאשר מחגיפים לברו, מעמידים-פנים כאילו משתפים אותו בסודות — הוא בולע הכל. הטכניקה פשוטה: כאשר רוצה ספיר להשיג מצד גח"ל שיתוף-פעולה עם המערך בוועדה — הוא שולח משהו לברו לפני הישיבה, מדווח לו מה עומד לדיון, מדגיש

● השנייה: כאשר התגלה קיומה — ובעיקר מימדיה המדהימים — של הקרן הסודית, פעלה האופוזיציה במדינת-ישראל בצורה משפילה: חבריה בוועדת הכספים של הכנסת התחרו בחבריהם מהקואליציה בהתרפפות בפני ספיר, היו ללו ושיבחו את פעולותיו, בנושא הקרן. בראש המתרפפים — עמדו נציגי גח"ל בוועדה — אבירי האופוזיציה יוחנן בדר (חירות) ואהרון גולדשטיין (ליברלים). בדר הכריז בפני נציגי המערך בוועדה כי הם אינם מעריכים מספיק את הלויאליות של נציגי גח"ל לספיר. דבריו היו חזרה מילולית על הגשיקה המפורסמת לגולי-

כך קנה ספיר את

לים — אייזנברג, מרידור, ויליאמס — אין להם כל עסקים בישראל.

● האמת היתה שונה: שאול אייזנברג המיליונר, שעשה כספו בעסקים אפורים במזרח הרחוק, הסכים לעלות ארצה רק אחרי שהכנסת אישרה את חוק אייזנברג. בעזרת חוק זה ניצל אייזנברג מתשלום מס-הכנסה — החלל על כל אדם אחר המנהל עסקים בחו"ל, שכן החוק המיוחד נתפר בדיוק לפי מידתו. והרי חלק מהעסקים שאייזנברג עושה בארץ — בניגוד לדברי ספיר:

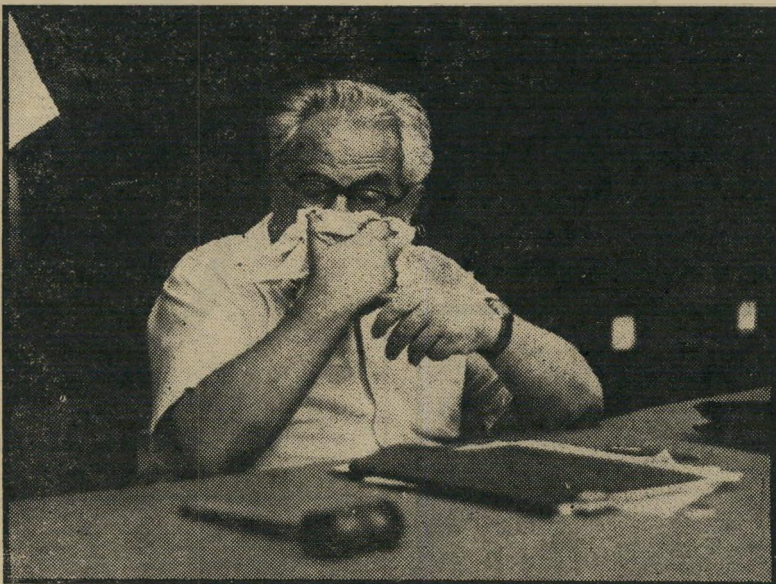
● הוא שותף לציים בבניית אוניות. ● הוא מקים, יחד עם קיבוץ נצר-סירני, מפעל-ענק לייצור מכולות — גם זאת בי שותפות עם ציים. ● הוא קיבל מעיריית תל-אביב גרש גדול מול היכל המשפט, מתכונן להקים שם את בית-אסיא — שיהנה מכל היתרונות וההטבות שקיבל בית-אמריקה, בטרמינולוגיה של ספיר, זה נקרא ש- אין לו עסקים בישראל.

השם השני הוא אילהספנות יעקב מרידור. למרידור אימפריית ספנות בינלאומית, המשתרעת על פני שבעת הימים. אולם שמונה אניות להובלת פרי, בשווי של כ- 100 מיליון דולר, פועלות בבעלות הברה ישראלית, הן עסק ישראלי לכל דבר. בנוסף, שותף מרידור גם במפעל ציקלון בכרמיאל, המייצר אביזרי תעופה, כמו-כן הוא שותף במפעל דקל למבלטים באשדוד, כמו-כן הוא אחד מבעלי חברת-הדיג הישראלית אטלנטיק.

זהו עוד איש שאין לו עסקים בישראל, לדברי ספיר. השם השלישי הוא נחום ויליאמס ו"ל, אשר אילו היה חי, לא היה מאושר ביותר לשמוע כי אין לו עסקים בישראל — אם כי לולא עזרת ספיר, ייתכן שזוה היה נכון. ויליאמס היה בעליו של בנק ארץ-ישראל ברייטניה. כאשר היה הבנק בקשיים לפני כמה שנים, עזר לו ספיר בכעשרה מיליון לירות. ויליאמס היה גם בעליו של יקב אליטו, של רכוש מקרקעין עצום, כמו כיכר-העצמאות ובניין מגדל נחום בבתי-ים. כן היה גם בעליו של בגד-עור.

אלה הם התורמים הגדולים לקרן ספיר, שאין להם עסקים בישראל, לדברי השר. בפרשת ווטרגייט בארצות-הברית, פנים בימים אלה ראשים בסיטונות — כולל ראשיהם של שרים — כשמתגלה כי שקרו לציבור, גם ראשו של הנשיא מתנדנד בי סערה.

בפרשת ווטרגייט הישראלית, פטור ספיר מחשש כזה, הוא לא יתפטר, לא לאחד ששלים כסף טוב — מכספי המדינה כמו-כן — כדי לקנות את כל מי שיכול היה לדרוש את התפטרותו.

דה, גרמו זעזוע לאנשי גח"ל בכנסת, הזוכים כי הבחירות עומדות בשער, ואילו מדברי גולדשטיין התברר, כי לולא ספיר, הייתה המדינה מתמוטטת כבר מזמן.

סל הקניות
של ספיר

איך השיג ספיר תוצאה פנטסטית זו? (ורק להשוואה: בארצות-הברית, מנהלת עתה ועדת-מישנה של הסנאט חקירה כה תוקפנית, בפרשת ווטרגייט המקורית — הזוכה לכותרות ראשיות ברחבי היבשת, מאיימת על המימשל כולו. לישראל, בי מקביל, יש את בדר וגולדשטיין).

כל מי שמכיר את ההיסטוריה של אהרון גולדשטיין — אינו מתפלא על צייתנותו לספיר.

גולדשטיין החל את דרכו כקבלן-בניין יחד עם אחיו, במסגרת החברה האחים גולדשטיין. עסקיו, שהתרכזו בתחילה ב- רמת-גן, גדלו, והוא הפך לאחד מראשי הי קבלנים, היה יושב-ראש מרכז הקבלנים

האופוזיציה

כי טובת המדינה דורשת אישור מהיר. ה- תוצאה: „אדוני ראש האופוזיציה“ משתף פעולה כמו חבר מערך צייתן.

לבדר יש עוד חולשה: הנסיעות לחו"ל. הוא הח"כ הנוסע ביותר — על חשבון המדינה. מובן שכל הנסיעות הללו לא היו מתאפשרות — בלי אישור המערך, קרי ספיר.

כך חוסלו שני ראשי האופוזיציה בוועד- דה. חברי האופוזיציה האחרים לא היוו

השותפות ההדוקה הגיעה עד לידי אבסורד, כאשר שר-השיכון זאב שרף, בי- סקירתו בכנסת על פעולות משרדו, בשבוע שעבר, אמר את הדברים הבאים: „את שאר הדברים שיש לי לומר, ביקשתי ממי שהיה דובר ראשון מטעם האופוזיציה (אהרון גולדשטיין) לומר, ואני מודיע שכל מה שייאמר (על ידו) כדברי הערכה או ביקורת — יהיה מקובל על ידי“ חתימה זו על צ'ק בלאנקו מטעם שר בממשלה ל- אחד מראשי האופוזיציה גרמה לשורת קריאות-ביניים.

במשך 15 שנה. אהרון גולדשטיין הוכיח לספיר כי הוא שותף שאפשר לסמוך עליו, הפך את מרכז הקבלנים למבצר של האוצר. כך קרה דבר מוזר: בעוד רוב הקבלנים הם חברי גח"ל, ומכל מקום אינם חברי מפא"י — הפך מרכז הקבלנים לגוף המרסן את הקבלנים וממלא אחרי הוראות ספיר. כך למשל, כאשר ניסה הבנק אהרון רוביני שטיין לפתוח במאבק נגד מינהל מקרקעי ישראל, על שיטתו לחלק קרקע למויחסים ותבע חלוקה במיכרזים — מנע גולדשטיין את התערבות מרכז הקבלנים בי-מאבק, הצטרף לעמדת המינהל והאוצר.

בשנות המיתון הוכיח ספיר לגולדשטיין כי יש שכר לנאמנות. חברותיו של גולדשטיין נדחקו לקשיים כספיים, נותרו עם מאות דירות לא-מכורות. משרדי השיכון והאוצר נחלצו לעזרה, קנו את מלאי ה- דירות. קבלנים אחרים, שלא נעזרו על-ידי ספיר, פשטו אז את הרגל. השתעבדותו של גולדשטיין לספיר הביא-ה בסופו של דבר למרד מצד הקבלנים,

השר
שיקר!

את הסיבה גם שספיר יכול היה להרשות לעצמו, השבוע, לשקר בי- סמיט, במהלך נסיונותיו לטהר את ה- שרץ: ביודעו שהאופוזיציה העיקרית בי- מדינה מונחת בכיסו — אמר ספיר, בי- ראיון בעל המשמר ביום השישי האחרון: „יש בסך-הכל 38 תורמים ישראלים. ה- סכומים הגדולים באו משלושה-ארבעה תורמים — שאין להם כלל עסקים בישראל. כל הסיפור הזה מנופח! התורמים הגדוד-